

ตามประกาศมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา เรื่องจรรยาบรรณวิชาชีพคณาจารย์ในมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาในข้อที่ 2 ที่ว่า (1) “คณาจารย์จะต้องรักและเมตตาแก่นิสิตนักศึกษา โดยเอาใจใส่ช่วยเหลือส่งเสริมให้กำลังใจในการศึกษาเล่าเรียน แก่นิสิตนักศึกษาโดยเสมอภาคกัน” จากจรรยาบรรณวิชาชีพคณาจารย์ใน (1) ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ก่อนที่เราจะสอนนิสิต นักศึกษา อาจารย์ผู้สอนจะต้องมีความรักความเมตตาต่อศิษย์เป็นสำคัญลำดับแรก กล่าวคือ ลูกศิษย์ล้วนมีที่มา ประสบการณ์ที่แตกต่างกัน ลักษณะนิสัยแตกต่างกัน ความเข้าใจในการเรียนการสอนที่แตกต่างกัน ซึ่งอาจารย์จะต้องทำใจยอมรับในความแตกต่างของลูกศิษย์ดังกล่าวให้ได้ ซึ่งอาจารย์จะต้องใช้ความรักความเมตตาต่อลูกศิษย์เป็นพิเศษ ตัวอาจารย์ผู้สอนจะต้องมีความมุ่งมั่นทุ่มเทกายและใจของตนก่อนการสอนว่าจะสอนแบบเข้าถึงและเข้าใจในตัวนิสิตให้มากที่สุด

สำหรับในส่วนจรรยาบรรณวิชาชีพคณาจารย์ใน (2) ที่ว่า “คณาจารย์ต้องอบรม สั่งสอน ฝึกฝน สร้างเสริมความรู้ ทักษะนิสัย ปลูกฝังค่านิยม ให้แก่นิสิตนักศึกษา อย่างเต็มความสามารถด้วยความบริสุทธิ์ใจ” การเรียนการสอนในปัจจุบันนั้น มักเกิดปัญหาในหลายๆด้านทำให้ผู้เรียน ไม่มีแรงจูงใจในการเรียน ยิ่งเป็นวิชาบรรยายด้วยแล้ว นิสิตก็จะมีสมาธิและไม่สนใจเท่าที่ควร ดังนั้น อาจารย์ผู้สอนควรเข้าใจถึงใจผู้เรียนด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อที่การเรียนการสอนนั้นจะเกิดประสิทธิภาพสูงสุด สำหรับตัวนิสิตและผู้สอนด้วย ซึ่งสิ่งสำคัญลำดับแรกคือ

1. จะต้องสร้างแรงจูงใจให้กับนิสิตที่เรียน ให้มีเป้าหมายและความมุ่งมั่นที่จะเรียนในวิชาที่สอน
2. ชี้ให้เห็นข้อดีและข้อเสียของการ ไม่ตั้งใจเรียนว่าจะมีผลกระทบอย่างไรในอนาคต
3. สร้างแรงจูงใจว่าวิชาที่สอนมีความสำคัญอย่างไรและเมื่อจบแล้วสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพได้อย่างไร

เมื่ออาจารย์ได้ปฏิบัติตาม 3 ข้อดังกล่าว แก่นิสิตเข้าใจถึงเหตุผลดังกล่าวแล้ว คณาจารย์ก็อบรม สั่งสอน ฝึกฝน สร้างเสริมความรู้ให้กับนิสิตได้อย่างเต็มศักยภาพ นิสิตเมื่อได้รับรู้ถึงความตั้งใจดังกล่าวของอาจารย์ผู้สอนที่ทุกเทกายใจในการสอน นิสิตก็จะให้ใจกับอาจารย์ผู้สอน โดยทุ่มใจเรียนเช่นกัน ซึ่งเมื่อผู้เรียนให้ใจกับการเรียนแล้ว ก็จะตั้งใจเรียนอย่างมุ่งมั่นและตั้งใจอย่างเต็มที่ ต่อการเรียนการสอน